

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Johannes Ewalds samlede skrifter

Citation: Ewald, Johannes: "Johannes Ewalds samlede skrifter", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 263. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ewald03val-shoot-idm140321579517168.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

SLUTNINGS-SANG

Skue-Pladsen forestiller Herrens Bierg. - Toppen er fuld af de salige Aander, som prise Guds uendelige Godhed. - Omtrænt i Mitten seer man Irmiel og Ithuriel, og ved Foden knæler Adam og Ewa.

CHOR,

(af de salige Aander oven paa Bierget.) Altsaa elskte Gud Verden, at han gav sin enbaarne Søn, paa det at alle de, som troe paa ham, ikke skulde fortabes, men have det evige Liv. -

IRMIEL

O Sangere, hvis høye Harpe lærer
De sidste Vir vier Evighedens Under! -
I som besynger Natten, og det gamle Chaos,
Begyndelsen, og Cherubimers Fødsel,
Og Ordet, da han med almægtig Torden
Fremkaldte Himmelen og Jorden! -
Og i, som dristig med harmonisk Bulder,
Besynger Stridens Dag, og Almagts Vrede,
Og mægtige Kiæmpers Fald! -
Og i, som forsker i det Dybe,
Og synger Skiæbnens mørke Sange, 264
Naturen og den underlige Kiæde,
Som knytter Ting ved Ting! -
O Sangere, hvem har saa høye Toner,
At han besynger Menniskets Forsoner? -
Hvem rører værdigt ved de gyldne Strænge,
At synge Godheds Magt? -

Efter en temmelig lang Pause gaaer den største Cherub frem og synger: Gud er død for Synden. -

CHOR

Gud er død for Synden.

ITHURIEL

Da Godhed skabte Millioner
Bequemme til Lyksalighed -
Da tabte jeg mig i det Høye,
Forundret svimlede mit Øye
Imellem Skabningen og Gud. -
Men nu, da Naaden selv forsoner
Den Synd, som den fortørnes ved, -
Nu seer jeg intet i det Høye,
Nu dæmmer Godhed for mit Øye,
Og alt det skabte slettes ud. -

ADAM

Jeg stoed paa Pynten af en bundløs Afgrund -
Forfulgt af Almagt - trykt af Herrens Vrede -
Og ved min Side zittrede Mandinden. -
Men under os opvoxte grumme Luer,
Og udaf Luen brølte grumme Kiæmper,
Som kom, for at opsluge Rovet. -
Da skreg jeg i min Angst: ak! - hvo kan frelse;
Ey fra de grumme Luer,
Ey fra de grumme Kiæmper,
Men fra min Skabers Vrede? -
Men Himlen taug, og ingen var, som turde
Gaae frem, at frelse mig for Almagts Vrede. -
Og Almagt kunde selv ey frelse for sin Vrede. -
Da saae jeg Naadens Straaler - Guds enbaarne,
Den eneste, som kunde frelse,
Var skiult i Naadens Straaler. - 265

Da kom han fuld af Medynk over Støvet,
Og frelste det - og stoed for Almagts Vrede,
At den ey sloeg os ned i Dybet. -
O Gud! - du er for stor til vore Læber;
Men Hiertet, Hiertet stræber
Til sin Forløser! -
Hvo fortæller, at den Høye
Døde for et Menniske? -

EWA

Hiertet føler, og mit Øye
Græder sin Forløser. -

BEGGE

Munden stamme Glæden ud! -
Evig, evig gode Gud! -

CHOR

Evig, evig gode Gud! -

ENDE